

[Poul Dam.]

at regeringen virkelig har en plan for den økonomiske politik i fremtiden, men denne økonomiske plan kan vi ikke få at vide; den kan vi ikke få meddelelse om på dette tidspunkt, hvor finansloven er til tredje behandling. Hvilken af de 2 muligheder regeringen foretrækker, ved jeg ikke. Vi andre ville gerne være i besiddelse af så meget fantasi, at vi kunne tænke os en tredje mulighed, nemlig at regeringen vidste, hvad den ville, og var villig til at forelægge det i folketinget. Men det er vist ikke den metode, der arbejdes efter.

Jeg skal nok sige, for at gøre det tydeligt, at jeg ikke mener, der er nogen grund til at bagatellisere de økonomiske advarsler; men én ting er økonomiske advarsler og deres rimelighed, en helt anden ting er, om disse advarsler nødvendigvis skal føre til, at man udelukkende anvender de gammeldags midler fra den borgerlige økonomi. Det er et spørgsmål, om de er økonomisk rimelige, men det er også et spørgsmål, om de er socialt og demokratisk rimelige. Vi ved om alle disse foranstaltninger, at de virker upersonligt; de rammer de enkelte i blinde, enten det gælder finanspolitik, eller det gælder pengepolitik, og for så vidt også hvis det gælder indkomstpolitikken. De rammer i blinde, upersonligt set fra regeringens side og måske også fra folketingets side. Men de rammer alligevel ikke alment; der er borgere, som bliver ramt enkeltvis, og som har grund til at føle sig uretfærdigt behandlet af samfundet. Jeg har før nævnt spørgsmålet om A-skatteydernes og B-skatteydernes forhold til hinanden. Hvis det virkelig er rigtigt, at B-skatteyderne får meget svage indkomster i det kommende år, så er skønnet over deres indkomst formodentlig rimeligt, og så kan man vel ikke sige så meget til det, men der er vel mere grund til at tro, at B-skatteyderne generelt er lignet alt for lavt, og at der derved sker en skæv forbrugsbegrænsning, nemlig en forbrugsbegrænsning på A-skatteydernes område, ikke på B-skatteydernes.

Der er også en strammingspolitik, som rammer ganske bestemte grupper, nemlig dem, der måtte blive arbejdsløse, og det er da muligt, at skrækken for en stor, altomfattende arbejdsløshed er overdrevet, men der

er for de enkelte, der bliver arbejdsløse, og som bliver arbejdsløse på grund af regeringens politik, enten det nu er for en kortere eller længere periode, ingen grund til at bagatellisere situationen. Deres arbejdsløshed er for dem lige så alvorlig, og der er nogle, der vil blive ramt helt personligt af den stramning, som foretages.

Her vil jeg da gerne lægge et godt ord ind for de erhvervsdrivende. Hvad gør regeringen egentlig for de erhvervsdrivende? Hvad gør man for at opfylde erhvervslivet? Hvad gør man for at fremme produktionen? Ja, foreløbig har man altså gjort det, at man har generet en række entreprenører og bygmestre og andre, der har regnet med at få noget i gang her i den kommende tid. Der er jo nogle, der siger, mange i lønmodtagerkredse, der siger, at denne regering dog vist repræsenterer arbejdsgiverne og de erhvervsdrivende. Det kan jeg ikke tro. Denne regering repræsenterer ingenting i samfundet; den repræsenterer et politisk flertal, der er blevet skabt på mange charmerende måder, men den repræsenterer ingen grupper, og den gør ikke noget for nogen grupper, den gør i hvert fald ikke noget for erhvervslivet, den gør ikke noget for produktionen, den gør ikke noget for beskæftigelsen; den tror i overensstemmelse med en gammel liberal teori, at det ordner sig selv.

Jeg har bemærket i den økonomiske årsoversigt, at man må regne med, at en forbrugsudvidelse kun kan baseres på den almindelige årlige produktivitetstigning. Det står på side 86 i den økonomiske årsoversigt, hvor der tales om „den sædvanlige årlige produktivitetstigning“. Ja men hvad er det for en økonomisk teori, der går ud på, at der ikke er muligheder for fra samfundets side at forøge produktiviteten, at forøge produktionen? Der er muligheder, hvis man vil anvende dem, men jeg ved godt fra den debat, vi havde her i folketinget for nogen tid siden, da SF's buket af 11 forslag var til behandling, at man afviser at beskæftige sig med forslag, som skal gavne produktionen, som skal gavne erhvervslivet, som skal gøre det muligt at sætte forbruget i vejret, hvis der er noget, der bare lugter af socialisme i foretagendet. Man vil hellere have økonomisk kaos med efterfølgende stramning, end